

καὶ ἀποκατεστάθη τὸ πρῶτον ἐν αὐτοῖς· διότι ἡ πόλις αὕτη ἦν πρωτεύουσα τοῦ ὑποτασσομένου εἰς τοὺς Καρχηδονίους, μέρους τῆς Ἰσπανίας. Ἀριχθεὶς ἐνταῦθα, ὥρκισε τὸν ἤδη ἐννεαετῇ υἱὸν αὐτοῦ Ἀννίβαν, ὃν ἤγε μεθ' ἑαυτοῦ, ἵνα διατηρῇ ἀδιάλλακτον κατὰ τῶν Ῥωμαίων μῖσος. Προετίθετο κατὰ τὸν Ἀππιανὸν καὶ τὸν Πολύβιον διττῶς ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ· τὸ μὲν ἵνα καταστήσῃ τὴν Καρχηδόνα ἱκανήν, ὥστε νὰ ἐκδικηθῇ δι' ὅσας ἔλαβεν ὑβρεῖς· τὸ δὲ ἵνα ἡ μακρὰν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, οὔσης τότε διηρημένης εἰς δύο ἰσχυρὰ κόμματα, εἷς τε τὸ ἑαυτοῦ, ὃ ἐλέγετο Βαρκινὸν, καὶ εἰς τὸ τοῦ ἀντιπολιτευομένου Γερουσιαστοῦ Ἀντωνος Ὁ Ἀμίλκας ἐννέα ἔτη διοικήσας ἐν Ἰσπανίᾳ ὑπέταξε πολλὰ ἔθνη, ἔκτισε τὴν Βαρκινῶνα, καὶ διετήρησεν ἐν Καρχηδόνι τὸ ἑαυτοῦ ἀξίωμα, οὐ μόνον τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν ὅπλων ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς εἰς αὐτὴν μεγάλης εἰσαγωγῆς πλούτου. Ἡ ἱστορία παραλείψασα τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐν τῇ ῥηθείᾳ χώρᾳ κατακτήσεων αὐτοῦ, οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρει ἢ τὴν γενομένην τῷ 228 ἔτει π. χ. μάχην αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐφρονεύθη. Ὁ Πολύβιος λέγει ὅτι ὁ Ἀμίλκας ἐτελεύτησεν ἀξίως τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς· διότι στρατηγῶν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ δὲ στρατὸς, ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος, ἐξελέξατο στρατηγὸν τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Ἀσδρούβαν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Σ. Μ. ΣΑΛΟΤΜΙΔΗΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΑ.

Σκοτίας φάσμα,
Δακρύων πλάσμα
Λύραν παρήγορον τῶν ἀγρῶν
Ἡρέμα κρούω
Καὶ θροῦν ἀκούω
Ρυάκων λάλων, λιμνῶν ὑγρῶν.

Τὸν πολυώδυνον ἀρραβῶνα
Τοῦ βίου φέρω εἰς τὸν ῥόδωνα·
Καὶ φθισιβλήτου ζωῆς νυμφίος
Τὴν νέαν νύμφην ἀγορπλανῶν
Ζητῶ παρήγορον αἰωνίως
Ἐν βλέμμα ῥόδου ἐρατεινόν.

Κ' ἡ φύσις Μοῦσα
Καλλιφωνοῦσα,
Εἰρηνοδῶρου λύρας χορδὰς
Ἡρέμα τείνει
Κ' ἡ αὔρα χύνει
Χύνει ὁ ῥυαεὶς ἀγνάς ὠδάς.

Κ' ἡ νύμφη θῦμα τῆς νάρκης, μένει
Τῶν ἀνακτόρων τῆς λήθης ξένη·
Κ' ἐμπρὸς ἐτέρας παρθένου φίλης,
Εἰς τῶν ἐκστάσεων τὸν ναὸν,
Τὸν ὀρραβῶνα θραύω τῆς ὕλης
Τὸ πολυώδυνον φευγῶν ὄν.

Φύγετε, πόνοι
Καρδιοκτόνοι!
Τὴν ὑπαρξίν σας καταφρονῶ,
Ενόςω, πλέων
Εἰς κόσμον νέον,
Πετὰρ φυγάδος περιπλανῶ!

Ὡ σὺ δραπέτις τοῦ παραδείσου,
Τοῦ κάλλους ὄναρ, φῶς τῆς ἀδύσου!
Σὺ, τῆς ὁποίας ἐμφανισθείσης,
Τὸ βλέμμα ἐκλεψεν ἡ αὐγὴ,
Τὴν πορφυρίνην χροιάν ἡ δύσις
Τὴν ἐαρόχρουν στολήν ἡ γῆ!

Πρὸς τὴν τὸν θόλον
Τὸν φωτοβόλον
Ἐγκαταλείπεις τῶν οὐρανῶν,
Καὶ εἰς πενθίμους
Ζωῆς ἐρήμους
Ζητεῖς τῶν πόνων τὸ δούλον ὄν;

Ἡ μήπως ἦσαι δραπέτις Μοῦσα,
Τῶν ἀθανάτων τὴν γῆν φυγοῦσα, —
Καὶ εἰς τὴν νέαν αὐτὴν μου χεῖρα,
Εἰς τῶν ἐκστάσεων τὸν ναὸν,
Τὸ πληκτρον πάλλει, σκιρτᾷ ἡ λύρα
Καὶ ῥοῦν ἀφίνει ἀρμονιῶν;

Ἄλλ' ὦ! τὸ φῶς σου,
Θεὰ τῆς δρόσου,
Τρέμω, ἐνταῦθα μήπως σβεσθῇ,
Ὅπου ἡ πλάσις
Χειρὸς ἀνάσσης,
Πρὶν εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ζῆν λουσθῇ.

Ἀφίνει πᾶσαν ὥрайου μνήμην
Εἰς χώραν λήθης, φωτὸς ἐρήμην·
Καὶ μόνας βλέπει τὰς ἀναμνήσεις
Ἄλλης ὑπάρξεως, ἄλλης γῆς,
Ὡς ὁ στενάζων εἰς τὰς ἀλύσεις
Εἰρκτῆς βασιάνων καὶ οἰμωγῆς!

Φύγωμεν, ὅπου
Ἄραϊ ἀνθρώπου
Δὲν θλίβουν ἀσπλαγχτὸν οὐρανόν,
Καὶ ὅπου ὅμμα
Δακρύων δῶμα
Δὲν βλέπει σέλας, χαρὰς κενόν! . .

Κοιλὰς τοῦ λήξαντος ἑαυτοῦ μου
Χωρὶς ἀνθέων δάφνης εὐόσμου!
Τὰ μαρανθέντά μου δέξαι φύλλα
Εἰς φθινοπώρου ψυχρὰν πνοήν. . .
Καὶ σὺ περίλυπος, φιλομήλῃ,
Ψάλλε τὰς θλίψεις· καὶ τὴν ζωήν.
ΜΥΡΩΝ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἐν μέσῳ τῶν ὑπὲρ τῆς δημοσίας παιδεύσεως εὐ-
χῶν πάντων τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν, ἐνίοτε ἀκούο-
μεν ἀπηχοῦν ἐπιχείρημα κατὰ τῆς παιδείας, ἐπι-
χείρημα λίαν εἰδικὸν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν
συντήρησιν καὶ εὐεξίαν τῶν ὑποδεστέρων τῆς κοι-
νωνίας τάξεων ἐπιδιώκον. Ἰδοὺ δὲ τὸ ἐπιχείρημα
τοῦτο.

« Ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι πολλάκις δῶρον ἐπιβλα-
βὲς καὶ θανάσιμον εἰς τὰς τάξεις τὰς ὑποδεστέρας.
Μόλις ὁ υἱὸς τοῦ χωρικοῦ ἢ τοῦ χειρῶνακτος μάθη
νὰ ἀναγινώσκει, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἀριθμῇ, ἰδοὺ
ἀποστρέφεται καὶ περιφρονεῖ τοῦ πατρὸς τὸ ἐπάγ-
γελμα. Αὐτοὶ μάλιστα οἱ γονεῖς τοῦ ἀναγκάζον-
ται νὰ τὸν ὠθήσωσιν ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῶν σφαί-
ρας. Θέλουσι νὰ κάμωσιν αὐτὸν δικηγόρον ἢ ια-
τρὸν. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ πλεισμονὴ τῶν ἐπιστημόνων,
ἐντεῦθεν ὁ ἄπειρος ἀριθμὸς τῶν νέων τῶν ἐν ταῖς
μεγάλαις πόλεσι περινοστούντων καὶ τὰ μεγάλα
ἐπιδιωκόντων καὶ πολλάκις σκληρῶς εἰς τὰς ἐλ-
πίδας τῶν ἀπατωμένων, ἐνῶ καθ' ἡμέραν ἐπα-
πειλεῖται ἐπείγουσα παραλυσία τῆς γεωργίας καὶ
τῶν τεχνῶν. »

Οὐδεὶς δὲ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, τολμῶμεν
νὰ εἰπώμεν, ὑπάρχει εἰς ὃν ὁ συλλογισμὸς οὗτος
δὲν προετάρη καὶ πολλοὶ μάλιστα δύσκολον ἐνό-
μισαν τὴν πρὸς τοῦτον ἀπάντησιν.

Ἐνῶ ἀπλουστάτη εἶναι αὕτη τῇ ἀληθείᾳ.

Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ χωρικοῦ ἢ τοῦ χειρῶνακτος
ὀλίγης παιδείας μεταλαβὼν, θέλει νὰ ὑψωθῇ ὑπὲρ
τὸν πατέρα;

Διότι δυστυχῶς καὶ αὕτῃ ἡ ὀλίγη παιδεία εἶ-
ναι εἰσέτι σπανία, εἶναι ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος
τῆς γενικῆς ἀμαθείας, διότι ἀρκεῖ αὕτη ὅπως ὁ κα-
τέχων αὐτὴν ἐξέλθῃ τοῦ κοινοῦ κύκλου. Ἐὰν ὁ χω-
ρικός καὶ ὁ ἐργάτης ἐγνώριζον οἱ ἴδιοι, ὅτι πράτ-
τουσιν ὅπως διδάξωσιν αὐτὸ εἰς τὰ τέκνα τῶν, βε-
βαίως ταῦτα δὲν ἐθεώρουν ἑαυτὰ ἀνώτερα ἐκεί-
νων. Αἱ ἀξιώσεις ἄρα ἐκεῖναι, δι' αἷς μεμψιμοι-
ροῦσι, καὶ αἱ φιλοδοξίαι· αἱ συνήθως ἀποτυγχάνου-
σαι δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ὑπερβολικῆς διαδόσεως
τῆς παιδείας, ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς
παιδείας εἰς τὴν μὴ γενικὴν διάχυσιν τῶν
φώτων πρέπει ν' ἀποδώσωμεν αὐτάς. Χάρης εἰς

τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν ὁ λαὸς ἐξῆλθεν ἤδη
τῆς ἰσότητος τῆς ἀμαθείας, ὀλίγη δὲ ἐστὶ πρόοδος
καὶ τῆς παιδείας ἢ ἰσότητος ἐπιτυγχάνεται.

Ἐτέρᾳ ἤδη ἀνησυχία μᾶς· παρουσιάζεται ἡν
πρέπει νὰ πειραθῶμεν νὰ διασκεδάσωμεν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια
ἐμπνέει ἀποστροφήν καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὰ
μηχανικὰ ἔργα; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἂν ἅπαντες
οἱ πολῖται ἐφθάνον βαθμὸν τινὰ παιδείας δὲν ἤ-
θελον πλέον ὑπάρχει οἱ θέλοντες νὰ ἐξασκῶσι τὸ
ἐπιτηδεῦμα τοῦ ξυλουργοῦ, τοῦ ὑποδηματοποιοῦ,
τοῦ γεωργοῦ κτλ; Εἶναι δίκαιον ἐπὶ τέλους ὥστε,
ὅπως ἐπιστῇμαί τινες μὴ ἔχωσι πολλοὺς τοῦς ἀ-
σκοῦντας αὐτάς, ἢ πολυπληθεστάτη τῆς κοινωνίας
τάξις νὰ καταδικασθῇ αἰωνίως εἰς τὴν ἀμάθειαν
καὶ τὴν κτηνώδη κατάστασιν;

ὦ! πῶς ἡ πλάνη ἐξοκέλλει πολλάκις καὶ μέχρι
τῆς ἀπανθρωπίας!

Ἀποστροφή πρὸς τὰ μηχανικὰ ἔργα! Λοιπὸν με-
ρίστην μὲν δίδετε πίστιν εἰς τὴν διάρκειαν τῶν
προλήψεων, μικρὰν δὲ ἐμπιστοσύνην ἔχετε εἰς τὴν
ἠθικὴν ἀγωγὴν τὴν προωρισμένην νὰ τὰς πολε-
μῇ. Ἡ ἀγωγὴ αὕτη πάντας διδάσκει, ὅτι ἕκαστος
πολίτης διὰ τὴν πατρίδα τοῦ ἐργαζόμενος, ἔ-
σπιν ἔχει τὴν τιμὴν, καὶ τότε πάντες θέλουν ἐναγ-
καλισθῇ τὸ σοφὸν γνωμικὸν ὅτι « ἐκ πάντων
πλὴν ἐκ κακῶν τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορίζου ». Ἀλ-
λὰ καὶ αὐταὶ αἱ σήμερον βάνανσοι ἀποκα-
λούμεναι τέχναι, ὑπὸ ἀνθρώπων πεπαιδευμένων
ἀσκούμεναι, θέλουσι μετ' ὀλίγον ἀνεγερθῇ εἰς τὸ
ὑψος τῶν ἐξασκούντων αὐτάς.

Περιφρόνησις πρὸς τὰ μηχανικὰ ἔργα! Τοῦναν-
τίον! Ὅχι μόνον διότι τὰ ἔργα ταῦτα, διὰ πλειο-
τέρας κρίσεως ἀσκούμενα, θέλουσι γίνεαι ἐπωφελέ-
στερα καὶ ἐπομένως μᾶλλον ἀγαπητὰ, ἀλλὰ καὶ
διότι τὰ ἔργα ταῦτα παρέχουσι πρὸς τελειοποίη-
σιν αὐτῶν στάδιον γόνιμον καὶ εὐρὸν ὅπου ὁ καλ-
λιεργημένος νοῦς δύναται νὰ διαγωνίζεται. Ἀλλ'
ἐνταῦθα λαλοῦσι τὰ παραδείγματα. Εἰς οὐδένα ἄλ-
λον τόσον οἱ γεωργοὶ εἶναι ἐπιτηδεϊότεροι καὶ πα-
ραγωγότεροι τῶν τῆς Βαλβητίας καὶ Σκωτίας, ἀμφο-
τέρων τόπων διακρινομένων πάντων τῶν ἄλλων
ἐπὶ δημοσίᾳ παιδεύσει. Τὰ δὲ κράτη τῆς Εὐρώπης
ἐνθα ἐπικρατεῖ ἡ ἀμάθεια δὲν εἶναι τὰ ὑποδεέ-
στερα καὶ εἰς τὰς ἄλλας τέχνας;

Νὰ εἰπώμεν δὲ ὅτι αἱ μηχανικὰ ἐργασίαι οὐ-
δὲν ἢ ὀλίγον ἔχουσι θέλητρον εἰς τὰ πνεύματα
τὰ φωτισμένα, εἶναι τὸ αὐτὸ ὥς καὶ νὰ ἀρνηθῶ-
μεν τὸ ἐναργές. Διότι δὲν βλέπομεν τοὺς πλεί-
στους τῶν ἐπὶ παιδείᾳ διαπρεπόντων μετὰ πά-
θους διδομένους εἰς διαφόρους τέχνας; Ὁ εἰς τορ-
νεύει, ὁ ἄλλος πριονίζει, φυτὰ καλλιερgeῖ ὁ ἕτε-
ρος, καὶ πάντες εὐτυχεῖς λογίζονται ἑαυτοὺς δυ-
ναμένους νὰ καταβάλλωσι ταυτοχρόνως εἰς ταῦτα
τὰ ἔργα τὰς τε σωματικὰς καὶ τὰς διανοητικὰς αὐ-
τῶν δυνάμεις.

Ἀλλὰ βεβαίως αἱ τέχναι, περὶ ὧν θέλουσι νὰ
λαλήσωσιν, εἶναι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ὁ κόπος καὶ